

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1097: Cũng Rộng Tu Phước Đức, Nhưng Chẳng Thể Chấp Thủ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 096)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cũng rộng tu phước đức, nhưng chẳng thể chấp thủ.】

Nếu như thủ tướng (chấp lấy hình tướng), trước tướng (dính mắc vào hình tướng), thì đó chính là phước báo hữu lậu, là phước báo hữu lậu trong ba cõi. Không thủ tướng, không trước tướng, đây mới là công đức vô lậu. Công đức vô lậu có thể giúp chúng ta minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật.

Chỗ này cần phải nhắc nhở đại chúng một chút, “không trước tướng” thì dễ hiểu, nhưng thế nào gọi là “không thủ tướng”? Chúng ta nói một cách đơn giản, không thủ tướng chính là không phan duyên.

Thí dụ như tôi vừa mới đề cập với quý vị, mọi người có thể kiến lập một đạo tràng như pháp thế này; nói một cách chân thật, xây dựng một đạo tràng như vậy vốn chẳng có gì khó khăn. Chúng ta có cái tâm này, có cái nguyện này, vậy có cần phải đi khắp nơi hóa duyên, cầu cạnh người khác hay không? Không cần! Quý vị chỉ cần có cái tâm này, có cái nguyện này, mọi người đều có cái tâm này, đều có cái nguyện này, thì tự nhiên sẽ thành tựu, đây chính là điều chúng ta thường nói: “tùy duyên mà không phan duyên”.

Giả sử tôi muốn xây dựng một đạo tràng như vậy, tôi có thể làm được. Tôi ở Singapore này hướng đến quý vị mà hóa duyên, tôi tin rằng lập một đạo tràng chẳng hề khó. Nhưng tại sao tôi lại không làm? Vì đó là phan duyên! Đó là làm trái ngược với lời Phật dạy, chúng ta không thể làm ra cái hình mẫu như thế cho người đời sau xem: “*Kìa xem! Vị pháp sư đó đi khắp nơi hóa duyên kìa*”. Chúng ta không thể làm việc này, làm việc này thà rằng đừng làm còn hơn, bởi vì sức ảnh hưởng của nó vô cùng không tốt.

Nếu như có người tự tìm đến tôi, thì tôi sẵn lòng làm; làm như vậy sẽ rất dễ, đó không phải là tôi phan duyên. Đạo tràng của tôi ở Đài Loan, đạo tràng ở

Mỹ, cùng với đạo tràng ở Úc Châu hiện tại, tôi chưa từng khởi lên một tâm niệm nào nói rằng mình muốn mở một đạo tràng. Đạo tràng tự nhiên đến, họ muốn tìm tôi, thì tôi đành phải đi thôi, dẫu ngày mai phải đi thì tôi cũng đi ngay.

Hết thầy đều là thuận theo tự nhiên. Thuận theo tự nhiên, quý vị tìm tôi, thì tôi mới dễ bề giảng nói, đại chúng quý vị mới chịu nghe; quý vị không nghe, tôi liền cất bước, tôi quyết không cần đạo tràng này của quý vị, tôi quyết chẳng hề lưu luyện đạo tràng này. Những gì tôi dạy cho quý vị, quý vị tin tưởng, chịu nghe, tôi rất hoan hỷ, tôi sẽ ở lại đây; quý vị không chịu nghe, không hoan hỷ, tôi liền lập tức ra đi, tôi rất tự tại! Chẳng có mảy may một chút vương bận, chẳng có mảy may một chút lưu luyện nào.

Quý vị hễ có vương bận, có lưu luyện, thì thế giới Tây phương Cực Lạc quý vị chẳng có phần, vậy thì thật sự quá đổi đáng tiếc rồi. Ở nơi thế giới này mọi thứ đều có thể buông xả, thì thế giới Tây phương Cực Lạc mới có phần. Cho nên phải thật sự có thể buông xả, thật sự vì Phật, thật sự vì chúng sanh, đây mới là có trí huệ, có phước đức.